der püsisid ametis aastani 1693, mil neid asendasid Otto Hagedorn ja Gottfried Hasenfelder [107]. 1695 määrati põlehärraks Peter Tabor, kuna alampõlehärrana jäi edasi Hasenfelder [108]. 1697—1703 oli viimane ise põlehärraks, alampõlehärraks aga Karsten Müller [109]. 1703 astusid mainitute asemele Abraham Moresin ja Klaus Kropp [110]. Kutselt olid kõik Tartu rootsiaegsed põlehärrad kaupmehed, sest ka apteeker G. Hasenfelder oli praegusaja mõistete järgi pigem koloniaal- ja viinakaupmees kui rohuteadlane. Allikatest ei ilmne, et ükski Rootsi aja põlehärra oleks osutanud sügavamat huvi või erakordset energiat oma ameti täitmisel. Sellevastu võib konstateerida mõnegi juures lohakuseni küündivat ükskõiksust ametikohuste täitmisel. Täit arusaamist tuletõrjenduse, nagu muide pea kõikide linna heakorra küsimuste vastu, osutas raest ainuüksi linnasekretär Joh. Remmin Tartus [111], kuid hääleõiguseta sekretärina oli ka nii energilisel mehel kui tema, arvestades pealegi raes valitsevat pinevat tüliõhkkonda, vähe võimalusi selle ilmutamiseks teoga. Üllitanud põlemäärustiku ning määranud põlehärrad ja -meistrid, ei teinud raad esialgu midagi selle tegelikuks rakendamiseks. Isegi landshöfding Taube, keda Hastfer sügisel 1687 oli volitanud igal ajal rae koosolekutest osa võtma ning üldse valvama korra järele linnas ja kes seega linna haldusasjades pidi olema hästi kursis [112], ei teadnud nähtavasti veel 1688. a. algulgi põlemäärustiku olemasolust. Igatahes oli ta juhtinud Hastferi tähelepanu selle puudumisele ning viimane kohustas teda koostama ühes raega tulemäärustiku kava [113]. Uue põlemäärustiku väljatöötamisest raeprotokollides ja muudes kaasaegseis linnaarhiivi materjalides andmeid ei leidu. Siiski nimetab 1693. a. üllitatud põlemäärustik eessõnas end 1688. a. 16. mai põlemäärustiku parandatud väljaandeks [114]. Et 1693. a. põlemäärustik erineb ainult vähestes üksikasjades 1685. a. omast, võiks arvata, et raad ja Taube uue koostamise asemele esitasid Hastferile senise põlemäärustiku, kes selle muutmatult kinnitas. Nii oleks ka seletatav, et seda uuesti ei üllitatud. Esimesed tegelikud sammud põlemäärustiku elluviimiseks järgnesid aga alles kolm aastat hiljem, vahepeal surnud Taube asemel

---

[107] Raeprot. 1693, lk. 682.
[108] Raeprot. 1695, lk.
[109] Raeprot. 1697, lk. 749—751; 1699, lk.
[110] Raeprot. 1703, lk. 622.
[111] Bienemann, op. cit. passim.
[112] Bienemann, op. cit. 249.
[113] L. III, 15. Hastferi resolutsioon Taube memoriaalile p. 12, Riias 4. IV 1688.
[114] Remmin, Collectane I, lk. 722.

Tartu V, lk. 261